

“When written in Chinese, the word "crisis" is composed of two characters - one represents danger, and the other represents opportunity.” - John F. Kennedy

ช่วงหลังเวลาไปงานไหนก็ตาม มักมีคนเดินเข้ามาถามว่า ในฐานะที่เป็นฝรั่งเข้ามาทำงานในประเทศไทย ผมคิดอย่างไรกับสถานการณ์ทางการเมืองและเศรษฐกิจของเมืองไทยในเวลานี้ หลายคนติดตามข่าวของบริษัทเราตามหน้าหนังสือพิมพ์และพอจะทราบว่ามีแผนจะนำบริษัทมาจดทะเบียนในตลาดหลักทรัพย์ภายในไตรมาสสองของปีนี้ ยิ่งรู้คำถามตามมามากมายว่าอะไรทำให้เรามั่นใจว่าช่วงเวลานี้เป็นช่วงเวลาที่เหมาะสม

ผมตอบคำถามนี้โดยยกคำพูดของจอห์น เอฟ. เคนเนดี ที่กล่าวข้างต้นว่า ในภาษาจีน คำว่า “วิกฤต” แท้จริงแล้วประกอบด้วยคำสองคำ นั่นคือคำว่า “อันตราย” กับคำว่า “โอกาส” ขึ้นอยู่กับว่าเราจะให้นำหนักกับคำไหนมากกว่ากัน

สำหรับผมแล้ว ผมเชื่อว่าชีวิตของเราทุกคนมีทางเลือกครับ เราสามารถเลือกที่จะมีความสุขและมองชีวิตอย่างมีความหวัง และเราสามารถเลือกที่จะอยู่กับความวิตกและสิ้นหวัง ดังนั้นผมเลยเลือกที่จะมองคำว่า “วิกฤต” ในแง่บวกมากกว่าแง่ลบ ผมคิดว่าในทุกวิกฤตย่อมมีโอกาสอยู่ด้วยเสมอ ทุกอย่างมันอยู่ที่มุมมองและทัศนคติของเราที่มีต่อเหตุการณ์ต่าง ๆ ที่เกิดขึ้นรอบตัว

สำหรับสถานการณ์ที่ประเทศไทยกำลังเผชิญอยู่ในขณะนี้ ถึงผมไม่ใช่นักเศรษฐศาสตร์หรือนักวิชาการที่เชี่ยวชาญด้านการกระตุ้นเศรษฐกิจ ผมก็พอจะบอกได้ว่า การนั่งกุมขมับอ่านข่าวตามหน้าหนังสือพิมพ์ด้วยความหวาดระแวงและวิตกกังวล คงไม่ใช่ทางออกสำหรับปัญหาแน่ ๆ ผมว่าท้ายที่สุดแล้วเศรษฐกิจจะฟื้นตัวได้หรือไม่ขึ้น นอกจากจะขึ้นอยู่กับแผนการฟื้นฟูของภาครัฐแล้ว พวกเราทุกคนที่อยู่ในที่นี้ก็ต้องเชื่อมั่นในเศรษฐกิจไทยด้วยครับ

หลายคนอาจจะถามสวนกลับมาทันทีว่าแล้วความเชื่อมั่นนี้จะเอามาจากไหนในขณะที่ข่าวตามหน้าหนังสือพิมพ์แต่ละวันมันไม่ชวนให้คิดไปในทางนั้นได้เลย ผมก็คงต้องตอบแบบกำปั้นทุบดินว่า ความมั่นใจของเราก็คงต้องมาจากใจเราเองนั่นแหละครับ จะไปนั่งรอนอนรอให้ใครมาพูดหรือชักชวนให้เชื่อมั่นอย่างเดียวคงไม่ได้ ถ้าใจมันไม่ยอมรับตั้งแต่ต้น

ดังนั้นแทนที่จะมองทุกสิ่งอย่างสิ้นหวัง ผมเลือกที่จะอยู่อย่างมีความหวังมากกว่า ผมเคยคุยกับเพื่อนชาวต่างชาติหลายคนที่อยู่เมืองไทยมานานและไม่มีแผนจะย้ายการลงทุนไปไหน ถึงแม้สถานการณ์วันนี้อาจดูไม่สดใสเท่าไรนัก แต่เราเชื่อว่าเมื่อถึงจุดหนึ่งปัญหาต่าง ๆ ย่อมต้องมีทางออก เหมือนชีพจรเศรษฐกิจทั่วไปนั่นแหละครับที่เมื่อมีขึ้นก็ย่อมมีลง และเมื่อตกถึงจุดต่ำสุดแล้วมันก็ต้องทะยานขึ้นได้ในที่สุด เพียงแต่เราต้องไม่สิ้นหวังหรือถอดใจไปเสียก่อน

วันก่อนผมอ่านเน็ตเจอเรื่องของ อากิโอะ มอริตะ ผู้ก่อตั้ง Sony และคิดว่าน่าจะให้แง่คิดกับคนที่กำลังท้อถอยในเวลานี้ได้บ้าง

ตอนที่มอริตะฝันว่าจะสร้าง Sony ให้เป็นเจ้าตลาดด้านสินค้าอิเล็กทรอนิกส์นั้น ญี่ปุ่นเพิ่งแพ้สงครามโลกมาหมาด ๆ เศรษฐกิจตกต่ำถึงขีดสุด ตอนนั้นสินค้าญี่ปุ่นถูกมองว่าเป็นสินค้าเกรดต่ำ เป็นพวกของเลียนแบบที่ไม่มีคุณภาพ แม้กระทั่งโรงงานในญี่ปุ่นเองเมื่อผลิตสินค้าออกขายยังไม่กล้าใส่คำว่า “Made in Japan” ลงไปเพราะกลัวว่าจะขายไม่ได้ ในยามที่ความเชื่อมั่นของผู้บริโภคถึงขั้นวิกฤต มอริตะไม่นั่งรอให้ใครมาสร้างความเชื่อมั่นให้ เขากะตุ้นตัวเองและเพื่อนร่วมงานโดยมีรากฐานมาจากความฝันและความหวัง

มอริตะกับเพื่อนวิศวกรชื่ออิบูกะ ร่วมกันก่อตั้งบริษัท Tokyo Telecommunications Engineering Corporation (ซึ่งในภายหลังเปลี่ยนชื่อเป็น Sony) ขึ้นมาด้วยเงินลงทุนเพียงแค่ 190,000 เยน โดยตอนนั้นมอริตะมีอายุแค่ 25 ปีเท่านั้น ไม่มีใครเห็นบริษัทเล็ก ๆ นี้อยู่ในสายตา และยิ่งไม่มีใครเชื่อว่าเด็กหนุ่มคนนี้จะทำให้สินค้าญี่ปุ่นผงาดในตลาดโลกได้ แต่ในเวลาไม่นาน Sony เป็นเจ้าแรกที่พัฒนาและจำหน่ายวิทยุบันทึกเสียงในญี่ปุ่น ก่อนจะทยอยออกสินค้าอิเล็กทรอนิกส์มาอีกหลายต่อหลายชิ้นที่ล้วนประสบความสำเร็จ

(คัดลอกจากคอลัมน์ Quote of the day นสพ.กรุงเทพธุรกิจ ฉบับวันที่ 4 พฤษภาคม 2550)

ในปี 1961 Sony Corporation of America ยังเป็นบริษัทญี่ปุ่นบริษัทแรกที่จดทะเบียนในตลาดหลักทรัพย์อเมริกาอีกด้วย วันนี้มีอริตะได้ทำให้ความฝันของเขาที่จะปั้น Sony ให้เป็นแบรนด์ที่ได้รับการยอมรับทั้งในแง่ดีไซน์และคุณภาพระดับพรีเมียมของโลกสำเร็จแล้ว

หากวันนั้นมีคนแอบแซวว่าเขาช่างไร้เดียงสาเหลือเกินที่หาญกล้าทำชนกับแบรนด์ยักษ์ใหญ่ในอเมริกาหรือยุโรปที่เป็นเจ้าตลาดอยู่ วันนี้คนเหล่านั้นคงได้เห็นแล้วว่าเขาทำได้จริง ๆ เพราะเขาไม่มีวี่ว้งวิตกกังวลเหตุการณ์รอบข้าง แต่กลับมองอนาคตอย่างมีความหวังครับ.